

ת"פ 37868/07/18 - מדינת ישראל נגד מהדי טרביה

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 37868-07-18 מדינת ישראל נ' טרביה
תיק חיצוני: 300700/2016

בפני	כבוד השופט זיו אריאלי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	מהדי טרביה

החלטה

בפני בקשה לביטול כתב אישום.

כתב האישום וטענות הצדדים:

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת עושק (בניגוד לסעיף 431 לחוק העונשין). על פי הנטען בכתב האישום, הנאשם שימש במועדים הרלבנטיים כאח אחראי במחלקה לנפרולוגיה (ילדים) בבית חולים בחיפה. המתלוננת התנדבה במחלקה. נטען בכתב האישום, כי הנאשם ניצל את מוגבלותה הקוגניטיבית של המתלוננת, ושכנע אותה לרכוש עבורו מוצרים בעלי ערך, מבלי ששילם למתלוננת את תמורתם.
2. טרם ניתן מענה לכתב האישום. תחת זאת, הודיעה ב"כ הנאשם כי בכוונתה לעתור לביטול כתב האישום בשל טענות מקדמיות. הצדדים הגישו טענותיהם בכתב. אקדים ואציין כי לאחר שהתקבלה תגובת המאשימה, ביקשה ב"כ הנאשם לקבוע מועד לשם מסירת תשובתה לתגובת המאשימה. אפשרתי לסנגורית להגיש תגובה בכתב, אולם בהודעתה מיום 12.2.19 הודיעה ב"כ הנאשם כי היא מוותרת על מסירת תגובה, וזאת על מנת שלא לחשוף את קו הגנת הנאשם במלואו.
3. לטענת הנאשם, עיון בחומר החקירה מלמד על פגמים בהליך החקירה ובפגיעה מהותית בהגנתו של הנאשם ובהחלטת המאשימה להעמיד את הנאשם לדין - גרסת ההגנה לא נחקרה, המתלוננת לא עומתה עם ממצאים מהחקירה המטילים ספק באמינות גרסתה, לא נחקרו נסיבות הגשת התלונה ולא נחקרו עדים מהותיים אשר יש בעדותם כדי לשפוך אור על התנהלות המתלוננת, ועוד. בתוך כך מנתה ב"כ הנאשם רשימה ארוכה של מחדלי חקירה ושל פעולות חקירה אשר, לשיטת הנאשם, היה על

היחידה החוקרת לבצע טרם סיום החקירה [ר' סעיף 28 לבקשה לביטול כתב האישום].

4. בנוסף, נטען כי המאשימה נהגה בנאשם בחוסר הגינות, משלא ערכה לו שימוע טרם החלטה להגיש את כתב האישום. אמנם, בגין העבירה המיוחסת לנאשם לא קיימת **חובת** שימוע, אולם לתביעה קיים שיקול דעת אם לערוך שימוע לנאשם טרם הגשת כתב אישום המייחס לו עבירה עוון. השיקולים אם לערוך שימוע טרם הגשת כתב אישום בעבירה עוון - מפורטים בהנחיית פרקליט המדינה מספר 14.21. נטען, כי שיקולים אלו מטים את הכף לטובת עריכת שימוע לנאשם, טרם ההחלטה אם להעמידו לדין.

5. עוד נטען, כי המשטרה נמנעה מלחקור חלק מעדי התביעה, בחשד כי אף הם ביצעו עבירה דומה, שכן הם ציינו בעדותם כי קבלו מתנות מהמתלוננת. בכך יש משום הפרה של עקרון השוויון, ואכיפה בררנית פסולה ביחס לנאשם.

6. במסגרת בקשתה לביטול כתב האישום, עתרה ב"כ הנאשם להורות למאשימה להעביר לידיה את "פירוט כל תיקי החקירה בגין עבירות עושה, בנסיבות הדומות למקרה, וכתבי האישום שהוגשו בעבירה הנ"ל" [סעיף 42 לבקשה לביטול כתב האישום]. נטען, כי בדיקה במאגרים משפטיים מעלה כי פסקי הדין העוסקים בעבירת עושה - אינם רבים. מרביתם ישנים, וחלקם עוסקים בנסיבות חמורות יותר מעניינו של הנאשם. נכון לשנת 2017, לא נסגרו תיקים בגין עבירות עושה בהסדר מותנה [לפי סעיף 67(א)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי]. עובדה זו מלמדת כי אכיפת הדין בעבירת העושה - נדירה. בכך יש כדי להוות ראשית ראייה המבססת את הסעד המבוקש - נתונים אודות תיקי חקירה שנפתחו בחשד לעבירת עושה ואשר הוגשו בהם כתבי אישום, וכן פרטים אודות אלו שלא הוגשו לגביהם כתבי אישום, לרבות תמצית החלטות הסגירה או ההחלטות שלא לפתוח בחקירה [סעיף 46 לבקשה לביטול כתב האישום].

7. לבסוף, נטען כי מחדלי החקירה הרבים, הימנעות מקיום שימוע, הפגיעה בעקרון השוויון והתנהלות מגמתית של הרשות החוקרת - מהוות דוגמאות לפגמים שנפלו, ואשר בכוחם להביא לביטול כתב האישום נגד הנאשם. בנוסף, נטען כי למעשים המיוחסים לנאשם אין אופי פלילי מובהק, וראוי היה להשאירם לדין במסגרת הליך אזרחי.

8. המאשימה מתנגדת לבקשה, על כל חלקיה.

9. לעניין הטענה בדבר מחדלי חקירה, נטען כי התמונה המוצגת הינה חלקית בלבד, ולא ניתן על סמכה לקבוע שזכותו של הנאשם להליך הוגן - נפגמה. עוד נטען כי יש לדחות לגופה את הטענה בדבר מחדלי חקירה, ולחילופין, נטען כי מדובר במחדלים אשר אינם מהותיים.

10. אשר לטענה בדבר אי קיום שימוע לנאשם טרם הגשת כתב האישום - השיבה המאשימה כי הזכות

לשימוע בטרם הגשת כתב אישום בגין עבירת עוון - הינה חריג. נסיבות האירוע ובצירוף העובדה כי יריעת המחלוקת בתיק אינה סבוכה ואינה מעלה שאלה משפטיות מיוחדת - עמדו בבסיס החלטת המאשימה שלא להעניק זכות לשימוע. עוד נטען כי לאחר הגשת כתב האישום, ולבקשת ההגנה, התקיימה פגישה בה הועלו טענות ההגנה בפני המאשימה, טענות אלו נבחנו אולם לא היה בהן כדי להצדיק חזרה מכתב האישום.

11. אשר לטענה כי המשטרה נקטה באכיפה בררנית משלא נחקרו באזהרה עובדי מחלקה אחרים אשר קיבלו מתנות מהמתלוננת - המאשימה השיבה כי הטענה אינה נסמכת על בסיס ראיתי איתן וכי יש מקום להבחין בין עניינו של הנאשם לבין עניינם של יתר העדים - הן בנוגע לעמדת המתלוננת, הן בנוגע לשווי הכספי [כיסויים למכשירי טלפון - בעניינם של אחרים; מכשירי טלפון ומחשב נייד - בעניינם של הנאשם], והן בנוגע לבסיס הראיתי בשאלה אם מדובר במתנות אשר ניתנו על ידי המתלוננת [כמו בעניינם של אחרים] או ביצוע רכישות בתואנה כי תקבל החזר כספי על הרכישה [כמו בעניינם של הנאשם].

12. ביחס לבקשת הנאשם לקבל נתונים אודות תיקי חקירה אחרים - השיבה המאשימה כי לא הונחה תשתית ראיתית ראשונית שבכוחה לסתור את חזקת התקינות המנהלית. נטען כי הבקשה אינה אלא "מסע דיג". בנוסף, נטען כי הגם שמיוחסת לנאשם עבירת עושה, הרי שמדובר בעבירת מרמה - שלושה מקרים בהם שכנע הנאשם את המתלוננת לרכוש עבורו מוצרים בתואנת שווא. מקרים מסוג זה - רבים ומגוונים [פורטו הליכים בהם יוחסו לנאשמים מעשים דומים, ואף פורטו הליכים בהם הוגשו כתבי אישום והורשעו נאשמים בעבירות עושה].

13. ביחס לטענה כי יש להחיל בענייננו את דוקטרינת הביקורת המנהלית - נטען כי המעשים המיוחסים לנאשם נושאים אופי פלילי מובהק. לתביעה מסור שיקול הדעת לשקול אם יש מקום להסתפק בהליכים אחרים, שאינם במסגרת ההליך הפלילי. המאשימה בחנה ושקלה את מכלול הנתונים, ואין לקבל את הטענה לפיה נפל פגם של אי סבירות בהתנהלות המאשימה.

דין והכרעה:

14. לאחר שנתתי דעתי לטענות הצדדים, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

15. אזכיר תחילה מושכלות יסוד: הסעד המבוקש בבקשה שבפני הינה ביטול כתב האישום, נוכח קיומן של "טענות מקדמיות" [ובהקשר זה ר' סעיף 149 לחוק סדר הדין הפלילי]. טענות מקדמיות, מעצם מהותן, מכוונות נגד **ניהול ההליך** ולא נגד **האשמה** המיוחסת לנאשם בכתב האישום. המדובר בטענות אשר מקומן הטבעי הוא לפני הפתיחה בבירור ענייני של האשמה המיוחסת לנאשם.

עוד יש לזכור בהקשר זה, כי לא כל פגם משפטי שנפל בהליך הפלילי - מוביל בהכרח לביטול כתב האישום וביטול ההליך. תוצאה זו שמורה אך למקרים בהם נפל פגם אשר גרם לנאשם לעיוות דין.

16. בעניינו, את עיקר יהבו משליך הנאשם על הטענה, כי קמה לו טענת "הגנה מן הצדק". לעניין זה אזכיר כי דוקטרינת הגנה מן הצדק מעוגנת בסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי. כידוע, גם לאחר עיגונה הסטטוטורי של הגנה זו בחוק סדר הדין הפלילי - הרי שהמבחנים המהותיים לקיומה של טענת "הגנה מן הצדק" הינם אלו אשר נקבעו בהלכת **בורוביץ** [ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ**, פ"ד נט (6) 776]. בהלכת **בורוביץ** הנ"ל נקבע מבחן תלת-שלבי לבחינת טענת הגנה מן הצדק: בשלב הראשון - זיהוי הפגמים ועוצמתם (במנותק משאלת אשמה או חפות); בשלב השני - האם בקיומו של ההליך הפלילי חרף הפגמים, יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגנות; בשלב השלישי - יש לבחון אם לא ניתן לרפא את הפגם באמצעים מתונים יותר, מלבד ביטול כתב האישום.

טענות הנאשם יידונו להלן, לפי סדרן.

מחדלי חקירה:

17. דומני כי בעניין זה מקדימות טענות הנאשם את זמנן. כידוע, המועד הראוי לבחון את עצם קיומם של מחדלי חקירה, ואת משקלם - הוא בסופו של ההליך, כאשר בפני בית המשפט הונחה תשתית ראיתית, והתמונה נפרשה בפניו. כך למשל ייתכנו מקרים בהם על אף קיומם של מחדלי חקירה, יווכח בית המשפט לדעת, כי התשתית הראיתית הקיימת - מספיקה להוכחת אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר. בעניין זה נקבע למשל בע"פ 5633/12 **ניימן נ' מדינת ישראל** (10.7.13):

"בהינתן תשתית ראיתית מספקת להוכחת אשמתו של נאשם, הרי שאין בקיומם של מחדלי חקירה, כשלעצמם, כדי להביא לזיכויו של הנאשם. בחינת טענות הנוגעות למחדלי חקירה תעשה בשני שלבים: תחילה יש לבחון אם מדובר כלל במחדל חקירה. רק אם המענה לשאלה הראשונה הוא בחיוב, יש לבחון את השאלה, האם בשל מחדלי החקירה הנטענים - נפגעה יכולתו של הנאשם להתמודד כראוי עם חומר הראיות אשר עמד נגדו, עד כי קיים חשש ממשי כי הגנתו קופחה, כמו גם זכותו להליך הוגן. בחינה זו נעשית, תוך שקלול המחדלים הנטענים אל מול התשתית הראיתית שהונחה בפני הערכאה הדיונית".

ברי, כי בחינה שכזו אינה ניתנת לביצוע בשלב זה של ההליך, בו עדים טרם העידו, ראיות טרם הוגשו ואף מענה לכתב האישום - טרם ניתן. בנסיבות אלו, בהעדר בסיס עובדתי מתאים ובשלב זה של ההליך, לא ניתן להורות על ביטול כתב האישום בשל מחדלי חקירה נטענים.

משכך, אף לא מצאתי לנכון להיכנס לגופן של טענות ביחס להימנעות היחידה החוקרת מלבחון אפיקי חקירה מסויימים ולחקור עדים כאלה או אחרים [ור' עוד בהקשר זה ע"פ 4906/09 אלנברי נ' מדינת ישראל (24.1.2010)].

עריכת שימוע, טרם הגשת כתב האישום:

18. בהליך הפלילי קמה לחשוד הזכות להשמיע טענותיו בפני התביעה, טרם זו קיבלה החלטה על הגשת כתב אישום נגדו. זכות זו אינה מוחלטת, והיא תחומה בגדרי סעיף 60א' לחוק סדר הדין הפלילי. בצדק ציינה ב"כ הנאשם, כי **החובה** לערוך שימוע טרם הגשת כתב אישום - מוטלת על התביעה אך ורק בעבירות מסוג פשע, ואינה חלה על עבירות מסוג עוון או חטא.

19. על אף שחובת שימוע אינה חלה על עבירות מסוג חטא ועוון, נקבע בהנחיית פרקליט המדינה מספר 14.21, כי ייתכנו נסיבות שיצדיקו מתן אפשרות שימוע בעבירות מסוג זה, בין היתר לאור שיקולים שונים, וביניהם נסיבות ייחודיות של ביצוע העבירה, מאפיינים ייחודיים של החשוד, קיומו של אינטרס ציבורי מוגבר בבחינה ממצה של ההצדקה להעמדה לדין (למשל, כאשר החשוד הינו נושא משרה ציבורית) ובמקרים בהם התשתית הראייתית סבוכה באופן מיוחד, חריגה בהיקפה או שעולות שאלות משפטיות מורכבות.

20. לא מצאתי כי בהתנהלות המאשימה נפל פגם באשר להחלטה שלא לערוך לנאשם שימוע טרם הגשת כתב האישום. ודאי שאין המדובר בפגם היורד לשורשו של שעניין ואשר פוגע באפשרות לקיים משפט הוגן. בהקשר זה ר' רע"פ 5629/13 פלאח נ' הוועדה המקומית מגדל העמק (15.10.2013):

"אני תמים דעים עם עמדתן של הערכאות הקודמות, לפיהן, אין להורות, בנידון דידן, על ביטולו של כתב האישום, בשל אי קיומו של שימוע. ראשית, וכפי שציינו הערכאות הקודמות, סעיף 60א' לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, המעגן בחקיקה את הזכות לשימוע, מתייחס אך ורק לנאשמים בביצוע עבירות מסוג "פשע", בעוד שהמבקש הואשם בעבירות מסוג "עוון", כהגדרתן בסעיף 24 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. לפיכך, אין לקבל את טענותיו של המבקש, כי באי עריכת שימוע הופרה זכותו להליך הוגן, שכן מלכתחילה לא הייתה כל חובה חוקית לערוך לו שימוע".

21. עוד יש לתת את הדעת לטענת המאשימה, כי לאחר הגשת כתב האישום ולבקשת ב"כ הנאשם, נערכה במשרדי המאשימה פגישה בה השמיעה ב"כ הנאשם את הטענות העומדות בבסיס הבקשה להורות על ביטול כתב האישום. אמנם, לא הרי "שימוע בדיעבד" כהרי שימוע טרם הגשת כתב אישום. ואולם, בתי המשפט ראו לא פעם באפשרות לערוך "שימוע בדיעבד" ככזו המכשירה ומתקנת את הפגם של אי עריכת שימוע טרם הגשת כתב אישום [השווה למשל רע"פ 9543/16 מוחמד נ' מדינת ישראל

(12.3.2017); בג"צ 5065/10 סאלם נ' פרקליט מחוז דרום ואח' (19.7.2010).

הדברים כאמור נאמרים כמעט בבחינת למעלה מן הצורך, שכן איני סבור כי בנסיבות העניין היה על המאשימה לערוך שימוע לנאשם, ואיני סבור כי נפל פגם בהחלטה שלא לערוך שימוע לנאשם טרם הגשת כתב האישום בעניינו.

אכיפה בררנית:

22. בכל הנוגע לטענת הנאשם כי היחידה החוקרת נקטה כלפיו באכיפה בררנית שכן נמנעה מלחקור באזהרה עדים אחרים בפרשה אשר קיבלו אף הם דברי ערך מהמתלוננת - סבורני כי דין הבקשה להידחות, בשלב זה.

23. על פי ההלכה, החלטת גורמי תביעה להעמיד לדין אדם אחד, ובמקביל להימנע מהעמדה לדין של אחר החשוד באותה פרשה - אינה מלמדת בהכרח על אכיפה בררנית. הוא הדין מקום בו מדובר עצם ההחלטה לחקור חשוד אחד באזהרה, ולהימנע בה בעת מלחקור באזהרה מעורב אחר בפרשה. על הטוען כי מדובר באכיפה בררנית מוטל הנטל להראות, כי ההבחנה בין החשודים היא פסולה או שרירותית [השווה ע"פ 7659/15 הרוש נ' מדינת ישראל (20.4.2016); ע"פ 6833/14 נפאע (31.8.2015)]. בהקשר זה יודגש כי אין הכרח שהנאשם יצביע על מניע פסול בבסיס החלטת המאשימה/היחידה החוקרת, ודי בקיומה של תוצאה מפלה [השווה ע"פ 8551/11 סלכני נ' מדינת ישראל (12.8.2012)].

24. ואולם, יש להדגיש כי הרשות השלטונית נהנית מחזקת חוקיות [ר' בג"צ 6396/96 זקין נ' ראש עיריית באר שבע, פ"ד נג (3) 289], ועל הטוען טענת אכיפה בררנית מוטל הנטל להפריך חזקת חוקיות זו, ולהניח לצורך כך תשתית עובדתית מבוססת.

25. אף זאת נזכיר - רק בהתקיים פגמים חמורים בהתנהלות הרשות - טענת "אכיפה בררנית" תקים לנאשם גם טענה של הגנה מן הצדק. ובמקרים בהם הפגם אינו חמור, ניתן יהיה לרפאו בדרך מתונה יותר (כגון - הקלה בעונש).

26. בענייננו, לא הונחה בפני תשתית ראייתית כלשהיא. ממילא, ובשים לב לשלב המקדמי בו מצוי ההליך, לא העידו בפני הגורמים הממונים על החקירה, ועל כן אין בפני כל ראיה (במובחן מטענה) המלמדת על אבחנות במסד העובדתי בין הנאשם לבין עניינים של מעורבים אחרים ועדים אחרים שמסרו את גרסאותיהם בפרשה. לאור זאת, אין בידי לקבוע בשלב זה כי האבחנה שנערכה בין הנאשם לבין אחרים - הינה אבחנה פסולה. ברי, כי במצב דברים זה אף לא ניתן לקבוע כי נפל פגם כלשהוא בהתנהלות המאשימה, לא כל שכן לקבוע את משקלו של הפגם, את השלכתו ואת יתר התנאים לקבלת טענה של "הגנה מן הצדק", כפי שפורטו לעיל. בהקשר זה אחזור ואזכיר, כי גם קבלתה של טענת אכיפה בררנית

אינה מובילה בהכרח לביטול כתב אישום, שכן תוצאה זו שמורה למקרים חריגים מאוד, בהם לא ניתן לרפא את הפגם באמצעים מתונים יותר [השווה ע"פ 8204/12 **זלום ואח' נ' מדינת ישראל** (15.4.2015)].

בקשה לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי

27. לא מצאתי כי יש בטיעוני הנאשם, בשלב זה, כדי להצדיק מתן צו המורה למאשימה להעביר לידי ההגנה נתונים אודות תיקי חקירה שנפתחו בחשד לעבירות עושק, כתבי אישום בגין עבירה זו וכן תמצית החלטות שלא לפתוח בחקירה או לא להגיש כתבי אישום בגין תיקי חקירה שנפתחו.

28. לא הוצגה בפני תשתית ראייתית מספקת על מנת לסתור את חזקת התקינות המנהלית, וקיים קושי להכריע בבקשה לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי כבר בשלב זה, בטרם שמיעת הראיות ובטרם הונחה בפני אחיזה ראייתית כלשהי התומכת בטענת הנאשם בדבר נחיצות המידע המבוקש לשאלות שבמחלוקת [ואזכיר - השאלות שבמחלוקת נתחמות בתשובת הנאשם לכתב האישום, וזו כאמור טרם ניתנה].

29. הטענה בבסיסה מייחס לרשויות התביעה שיקולים זרים - בין אם בהחלטה לפתוח בחקירה נגד הנאשם ובין אם בהחלטה להעמידו לדין - שיקולים אשר הביאו את רשויות התביעה לנקוט בהליך פלילי נגד הנאשם, בעוד שבמקרים דומים נמנעו הרשויות מלהגיש כתבי אישום [השווה בהקשר זה בג"צ 6396/96 **זקין נ' עיריית באר שבע**, פ"ד נג (3) 289; ע"פ 8551/11 **סלכני נ' מדינת ישראל** (12.8.2012); רע"פ 4355/08 **לסקוב נ' מדינת ישראל** (15.1.2010); ע"פ 6328/12 **פרץ נ' מדינת ישראל** (10.9.2013)].

30. בענייננו, ב"כ הנאשם סומכת טענותיה על חיפוש במאגרי מידע משפטיים, ולטענתה לא ניתן למצוא "מקרים רבים" בהם ניתנו פסקי דין העוסקים בעבירת העושק [סעיף 43 לבקשת הנאשם]. בכך לא סגי. בצדק ציינה המאשימה, ובהסתמך על עניין **סלכני** שהובא לעיל, כי יש להצביע תחילה על קבוצת השוויון עליה נמנה הנאשם, ואשר בעניינם לא הוגשו כתבי אישום. דומני, כי די בכך כדי להצדיק את דחיית הבקשה בעניין זה. מכל מקום, אינני רואה כיצד ניתן ללמוד על קיומה של ראשית ראיה בדבר אפליה או אכיפה בררנית רק על סמך הטענה כי לא נמצאה פסיקה מרובה העוסקת בעבירת העושק. אזכיר כי השיקולים העומדים בבסיס הבחירה בסעיף החיקוק - רבים ומגוונים. מכל מקום, המדובר בפררוגטיבה מובהקת המסורה לתביעה [השווה ע"פ 66/88 **מדינת ישראל נ' אפרתי**, פ"ד מג (1) 847; רע"פ 6351/01 **אטדגי נ' התובע הצבאי הראשי** (24.9.2001)].

31. אף זאת אציין, בשולי הדברים, כי נראה שהיענות לבקשת ההגנה עלול להטיל מעמסה בלתי סבירה על המאשימה, שכן משמעותה היא איסוף נתונים בקנה מידה ארצי, ביחס למקרים רבים [שהיקפם אינו ידוע] בהם מצטיירת תמונה ראייתית של עבירות מרמה, סיווגם על פי המעשה המיוחס והתשתית הראייתית - לעבירות מרמה "כלליות" או לעבירות העושה [שהרי, כידוע, ייתכנו מקרים בהם המעשה עונה הן על יסודות עבירת העושה והן על יסודותיה של עבירת מרמה אחרת]. ובכך הרי לא די, שכן גם לו הייתה המאשימה עומדת במטלה זו, עדיין היה על בית המשפט להכריע, ביחס לכל אחד מהתיקים האחרים - אם סיווג העבירה ביחס למעשים ולתשתית הראייתית - היה נכון, אם ההחלטה בדבר סגירת התיקים האחרים היא החלטה סבירה, אם נסיבות התיקים האחרים דומות או שונות לעניינו של הנאשם. לא זו תכלית הטענה בדבר אכיפה בררנית, ולא זו תכליתו של סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי. בהעדר תשתית ראייתית מספקת הסודקים את חזקת התקינות המנהלית - איני סבור כי יש מקום לצלול אל נבכי תהליך קבלת ההחלטות של המאשימה ביחס לתיקים רבים אחרים, שאין בינם לבין בירור אשמתו של הנאשם ולא כלום.

32. לאור האמור, לא מצאתי בשלב זה מקום להורות למאשימה להעביר לידי ההגנה נתונים כמפורט לעיל.

תחולת דוקטרינת הביקורת המנהלית:

33. בצדק הפנתה הסנגורית לע"פ 6328/12 בעניין **פרץ** שצוטט לעיל, ביחס להחלטת ביקורת מנהלית בפלילים [ביחס לטענת אכיפה בררנית] - וזאת במובחן מגדרי דוקטרינת "הגנה מן הצדק". ואולם, השאלה העומדת להכרעה אינה אם ניתן, באופן תיאורטי, להחיל ביקורת מנהלית על ההחלטה להגיש כתב אישום - אלא אם יש מקום, במקרה הקונקרטי שבפני, להחיל ביקורת זו ולהורות על ביטול כתב האישום **כבר בשלב המקדמי**, בטרם שמיעת עדים, בטרם מענה לכתב אישום ובטרם הבאת ראיות. סבורני כי על שאלה זו יש להשיב בשלילה.

34. אינני מחווה דעה באשר **לאפשרות** החלתה של ביקורת מנהלית על החלטת המאשימה להגיש כתב אישום במקרה שבפני. סבורני, כי טרם בשלו התנאים להכריע בעניין זה, ולא ניתן לקבל החלטה בשלב כה מוקדם של ההליך. לשם הדוגמא בלבד - ב"כ הנאשם טוענת כי נפלה שגגה בהחלטת המאשימה להעמיד לדין את הנאשם, בין היתר נוכח העובדה כי לא נתנה משקל ראוי לפגמים שנפלו בהליך החקירה. ברי, כי לא ניתן לקבל או לדחות טענה זו, טרם יישמעו בפני עדויות ויובאו בפני ראיות - או אז ניתן יהיה לקבוע אם בכלל נפלו פגמים בהליך [ובהמשך - מה משקלם, האם בגינם נגרם עיוות דין לנאשם, וכיוצ"ב].

35. סוף דבר, אף בעניין זה סבורני כי טיעוני ב"כ הנאשם מקדימים את זמנם, ואין מקום להורות בשלב זה על ביטול כתב האישום.

נוכח האמור, אני סבור כי דין הבקשה לביטול כתב האישום - להידחות. הוא הדין, בשלב זה, ביחס לבקשת הנאשם מכח הוראת סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי.

לפיכך, נקבע המשך דיון, לקבלת מענה מפורט לכתב האישום ולדיון לפי סעיף 144 לחוק סדר הדין הפלילי, ליום ראשון, 24.3.19, שעה 11:30.

הנאשם מזהר בדבר חובת התייצבותו לדיון.

המזכירות תעביר את העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ט אדר א' תשע"ט, 24 פברואר 2019, בהעדר הצדדים.